

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobce: **B. M.,** zastoupený Mgr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy,** se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 11. 2017, č. j. KRPA-385813-44/ČJ-2017-000022, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2018, č. j. 4 A 131/2017 – 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

IV. Odměna advokáta Mgr. Ing. Jakuba Backy za zastupování v řízení o kasační stížnosti **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl dne 21. 10. 2017 kontrolován hlídkou Policie České republiky, při které se prokázal padělaným dokladem totožnosti. Téhož dne byl zajištěn za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na

území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); dne 27. 10. 2017 bylo žalovanému doručeno oznámení o zahájení řízení podle nařízení Evropského parlamentu a Rady/EU/604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“) s tím, že k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu je příslušná Spolková republika Německo. Z tohoto důvodu byl změněn režim žalobcova zajištění a dne 3. 11. 2017 byl v záhlaví označeným rozhodnutím žalované (dále jen „napadené rozhodnutí“) zajištěn podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 125 odst. 6 tohoto zákona za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství (nařízení Dublin III). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce žalobou, kterou Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. Žalobce dle městského soudu nezpochybnil, že podmínky pro zajištění dle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců byly v posuzovaném případě splněny. Rozhodnutí o zajištění cizince je počátečním úkonem v řízení, kterému nepředchází žádné důkazní řízení. Správní orgán je povinen obstarat pouze dostatek podkladů pro závěr, že jsou splněny podmínky zajištění. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí shrnul podstatné okolnosti skutkového stavu a uvedl, z jakých důkazů vycházel při vydání rozhodnutí. Kritéria přiměřenosti a možnost vycestování cizince se posuzují při ukládání správního vyhoštění, nikoli v případě zajištění cizince podle § 129 zákona o pobytu cizinců. Námitku nerealizovatelnosti žalobcova předání shledal městský soud nedůvodnou. Žalobce nemá v České republice hlášený pobyt a ani k jeho legalizaci nic neučinil. Na území přicestoval před 14 dny z Německa, předtím pobýval ve Francii, Řecku a Portugalsku. O dceru pečuje přítelkyně, přičemž žalobce netvrdil, že by na něm byla jeho dcera závislá. Žalovaný tedy nepochybil, pokud v napadeném rozhodnutí nereagoval na tvrzení, že překážkou vycestování z České republiky je žalobcova dcera. Žalobce dále ve správním řízení uvedl, že má dva rodinné domy v Moldávii a jeden na Ukrajině, má se kam vrátit, nic mu ve vycestování nebrání a v zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí. Žalovaný rovněž případ posoudil podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III a konstatoval, že předání žalobce do Německa nebrání žádný systémový nedostatek.

II. Obsah kasační stížnosti

[3] Proti rozsudku městského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, kterou opírá o důvod dle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud dle stěžovatele nesprávně nahradil chybějící úvahu žalované stran posouzení nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Nutnost zabývat se možným zásahem rozhodnutí o omezení osobní svobody za účelem předání podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života cizince vyplývá dle stěžovatele již z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 79/2010 a byla potvrzena v následné judikatuře (viz např. rozsudek sp. zn. 6 Azs 142/2016). Jelikož je zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců přípustné pouze v případě, že

neexistují překážky předání, je povinností žalované zabývat se přezkoumatelným způsobem eventuálním zásahem do soukromého života stěžovatele následkem jeho předání do jiného členského státu. Přítelkyně a dcera stěžovatele v současnosti dlouhodobě pobývají v České republice, přičemž stěžovatel pobyt své dcery na území České republiky výslovně za překážku vycestování ve svém podání správnímu orgánu označil. Bylo proto třeba vypořádat se s vlivem této skutečnosti na předání stěžovatele do jiného členského státu, což žalovaná neučinila, přičemž posouzení v napadeném rozhodnutí je pouze paušální, nereflektující individuální situaci stěžovatele. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

[4] Žalovaná svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti nevyužila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[6] Po ověření formálních náležitostí kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil, zda se v řízení projeví změna, kterou přinesla novelizace zákona o pobytu cizinců provedená zákonem č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, s účinností od 15. 8. 2017 a která činí postup soudu v řízení závislým na tom, zda zajištění stále trvá, resp. na následné aktivitě správního orgánu. Novelizovaný § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců stanoví, že „[v] *případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně*“. Z citovaného ustanovení je patrné, že zákonodárce uložil správnímu orgánu (Policii České republiky) povinnost výslovně informovat soud o ukončení zajištění cizince. Pokud správní orgán nesdělí informaci o ukončení zajištění, soud předpokládá, že zajištění cizince stále trvá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 10 Azs 251/2017 - 20, dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu na www.nssoud.cz). V posuzované věci Nejvyšší správní soud neobdržel od žalované informaci o ukončení zajištění stěžovatele, proto přistoupil k věcnému posouzení.

[7] Důvodnost kasační stížnosti vážil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou neshledal.

[8] Podstatou kasační stížnosti je přesvědčení stěžovatele, že žalovaná rozhodla o jeho zajištění, aniž by se jakkoli vypořádala s možným zásahem předání stěžovatele do

Německa do jeho soukromého a rodinného života, a městský soud v rozporu se zákonem toto její pochybení nepovažoval za důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí.

[9] Stěžovateli je třeba přisvědčit, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS, konstatoval, že: „[...] *v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky ČR v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice.*[...] *Lze tedy uzavřít, že správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a, jak již konstatoval první senát v citovaném rozsudku ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009 – 61, publikovaném pod č. 1850/2009 Sb. NSS, učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné*“ (bod 24 a 27). Dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[t]*aková úvaha správního orgánu tedy bude nezbytná např. v případě, kdy, jako v posuzované věci, budou správnímu orgánu již v době rozhodování o zajištění cizince známy skutečnosti, pro něž by důsledkem správního vyhoštění nebo i pouhého předání, resp. nuceného vycestování cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života* [...]“ (bod 28). „*Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince*“ (bod 31).

[10] Z citovaného usnesení rozšířeného senátu vyplývá, že v některých případech může být důsledkem předání nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Správní orgán se proto musí možnými překážkami předání v podobě zásahu do soukromého a rodinného života zabývat již v řízení o zajištění, a to za předpokladu, že jsou mu v době rozhodování o zajištění známy skutečnosti, pro něž by důsledkem předání cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2016, č. j. 6 Azs 142/2016 – 26).

[11] Stěžovatel ve správním řízení uvedl, že na území České republiky žije jeho přítelkyně a dcera, v žádném okamžiku však žádným způsobem správnímu orgánu nesdělil, že by od své dcery nechtěl být odloučen. Naopak během výslechu 21. 10. 2017 uvedl, že do České republiky přijel pouze na návštěvu, přičemž před příjezdem pobýval v různých státech Evropské unie, kde žije většina jeho příbuzných, a že má také syna, který žije v Irsku. Ze správního spisu je patrné, že již dříve požádal o mezinárodní ochranu v Německu. V rodném listu dítěte stěžovatelovy přítelkyně navíc stěžovatel není jako otec uveden.

[12] S ohledem na uvedené skutečnosti má Nejvyšší správní soud zato, že v posuzovaném případě nebyla naplněna hypotéza (tj. existence skutečností, pro něž by

důsledkem předání cizince mohl být nepřiměřený zásah do jeho soukromého nebo rodinného života) rozšířeným senátem formulovaného pravidla stran povinnosti správního orgánu provést předběžnou úvahu týkající se zásahu předání do soukromého a rodinného života. Okolnosti týkající se cizincova soukromého a rodinného života (včetně čistě subjektivního vnímání zásahu do soukromého a rodinného života) jsou známy výlučně cizinci samotnému a nemůže být povinností správního orgánu, aby za cizince tyto skutečnosti domýšlel. Stěžovatel měl možnost při výslechu sdělit všechny skutečnosti, které považoval za podstatné. Prosté sdělení, že cizinec má údajně na území České republiky člena rodiny, není dostačujícím tvrzením zakládajícím povinnost správního orgánu zabývat se možným zásahem do soukromého a rodinného života, případně jeho přiměřeností. Žalovaná proto nepochybila, pokud takovou předběžnou úvahu neprovedla. Nepochybil tak ani městský soud, neboť obecně sice platí, že soud nesmí nahrazovat posouzení správního orgánu, v posuzovaném případě však žalovaná předmětné posouzení provést nebyla povinna, úvaha městského soudu stran přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života tak nemohla mít vliv na zákonnost posouzení věci samé.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Nejvyšší správní soud dospěl ze shora uvedených důvodů k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., tj. podle pravidla úspěchu ve věci. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení o kasační stížnosti netvrdila a ani ze spisu Nejvyššího správního soudu neplyne, že by jí nějaké náklady vznikly, proto jí právo na jejich náhradu nemohlo být přiznáno.

[15] Městský soud ustanovil usnesením ze dne 30. 11. 2017, č. j. 4 A 131/2017 - 23, zástupcem stěžovatele Mgr. Ing. Jakuba Backu, advokáta, a v takovém případě platí jeho odměnu včetně hotových výdajů stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci v řízení o kasační stížnosti odměna za jeden úkon právní služby. Tím bylo písemné podání ve věci samé - kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], za něž přísluší částka 3100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést, tj. 21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Výše celkové odměny ustanoveného zástupce proto činí 4114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. května 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu